

škody. Žalobce odkazuje zejména k ustanovení § 1295, odst. 2, obč. zák. o šikáně jako k právnímu důvodu své žaloby. Z uvedeného žalobcova přednesu vyplývá, že se nedovolává nápravy rozhodnutí nálezu rozhodčí komise, vydanému podle § 3 g) zákona o závodních výborech č. 330/1921 Sb. z. a n., nýbrž že se domáhá nároku na náhradu škody, opíraje jej o výrok rozhodčí komise, a zdůrazňuje z něho nespravedlivou příkrst svého propuštění žalovanou firmou. Nejde tudíž o žalobu podle § 105 ústavní listiny. Není proto potřebí ani zkoumati, zda žaloba byla podána ve lhůtě stanovené § 2 zákona č. 217/1925 Sb. z. a n., jak to mylně učinil odvolací soud. Právem tudíž žalobce brojí s tohoto hlediska proti právně mylnému odůvodnění napadeného rozsudku. Než jinak jest správnost napadeného rozsudku odvolacího soudu odůvodněna již přednesem žalobce, který se v dovolání omezil jen na vyvrácení právního názoru odvolacího soudu, aniž dovedl ze skutečností jím přednesených, že by nárok žalobou uplatněný byl důvodem po právu. Domáhá-li se žalobce na žalované firmě náhrady škody, bylo na něm, aby dokázal, že porušila pracovní smlouvu takovým způsobem, že jest žalobci povinna nahraditi škodu vzniklou mu propuštěním z práce. Žalobce však ani nepřednesl, že ho žalovaná firma propustila předčasně bez důležitého důvodu, kdy by mu ovšem byla podle § 1162 b) obč. zák. povinna nahraditi veškerou škodu z předčasného propuštění mu vzešlou, ani neuvedl skutečností, z nichž by vyplývalo, že žalovaná firma, používajíc svého oprávnění k propuštění žalobce z práce, zneužila tohoto svého práva mravně závadným způsobem se zřejmým úmyslem jej poškoditi, což by mohlo odůvodniti žalobní nárok podle ustanovení § 1295, druhého odstavce, obč. zák. K odůvodnění žalobního nároku po té stránce nestačilo však žalobcovo tvrzení, že rozhodčí komise uznala pravoplatným nálezem jeho propuštění za nespravedlivou příkrst, neboť dospěla-li rozhodčí komise ve svém nálezu, vydaném podle § 3 g) zákona č. 330/1921 Sb. z. a n., k přesvědčení, že žalobcovo propuštění bylo nespravedlivou příkrstí, nešlo o rozřešení nějaké předurčující otázky práva veřejného, k němuž by byla povolána jedině rozhodčí komise jako správní úřad, jak to má na mysli zejména i ustanovení § 190 c. ř. s., a nelze proto ani uznati správným tvrzení žalobcovo, že o nespravedlivé příkrsti, které se prý dopustila žalovaná firma, propustivši jej ze svých služeb, bylo již rozhodnuto způsobem zavazujícím soudy při rozhodování o žalobním nároku. Přesvědčení rozhodčí komise o nespravedlivé příkrsti při propuštění žalobcově není skutkovým zjištěním, a nemohlo se proto ani státi podkladem pro právní posouzení žalobního nároku, nýbrž soudům nižším i soudu dovolacímu bylo jej posuzovati jen podle skutkových okolností, které měl žalobce ve sporu přednésti k odůvodnění svého nároku na náhradu škody v žalobě. Takovýchto skutečností se však žalobce pro svůj nárok nedovolával, a již proto nemohla míti jeho žaloba úspěch.

Čís. 16070.

Byl-li ve sporu, jehož předmět na penězích nebo peněžité hodnotě nepřevyšuje 7.000 Kč, ústně prohlášen potvrzující rozsudek odvolacího soudu a zároveň hodnota sporu stanovena pod 7.000 Kč, aniž bylo pro-

hlášeno dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, nelze dodatečně vysloviti přípustnost dovolání samostatným usnesením.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1937, R I 452/37.)

Ve sporu o ochranu vlastnictví a oduznání služebnosti prohlásil odvolací soud při ústním jednání odvolacím, konaném dne 8. října 1936, rozsudek, jímž potvrdil rozsudek soudu první stolice, zamítající žalobu, oceniv předmět sporu částkou 5.000 Kč, aniž se zároveň usnesl, že dovolání jest přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (čl. I, č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. 314/1934 Sb. z. a n.). Též v písemném vyhotovení odvolacího rozsudku nebyla obsažena řečená doložka. Teprve dodatečně usnesením z téhož data se odvolací soud usnesl, že se vyslovuje přípustnost dovolání z jeho rozsudku výše dotčeného.

Nejvyšší soud zrušil k rekursu žalobkyně napadené usnesení.

D ů v o d y:

Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu není přípustné dovolání, nepřevyšuje-li předmět sporu, o němž by měl odvolací soud rozhodnouti, na penězích neb peněžité hodnotě 7.000 Kč, leč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (§ 502, odst. 3, c. ř. s. v doslovu zák. čl. I, č. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. a čl. I zák. ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n.). Podle zápisu o ústním odvolacím jednání před soudem odvolacím byl rozsudek ústně prohlášen bez dodatku o přípustnosti dovolání, který není též uveden v písemném vyhotovení rozsudku. Odvolací soud byl tím podle § 416, odst. 2, c. ř. s. vázán na své rozhodnutí. V důsledku toho, když byl předmět sporu odvolacím soudem oceněn na 5.000 Kč, byla tím již vyloučena přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku a nebylo lze vysloviti přípustnost dovolání dodatečně samostatným usnesením.

Čís. 16071.

Na jazykově vadné podání advokáta vystupujícího jako strana vlastním jménem nelze užití předpisu čl. 4, odst. 1, jaz. nař. č. 17/1926 Sb. z. a n., nýbrž jest je podle odst. 3 řeč. článku bez udělení lhůty k opravě formální vady odmítnouti jako nehodící se k tomu, aby bylo o něm podle zákona zahájeno jednání.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1937, Rv I 1987/35.)

Žalovaný — advokát —, který nebyl příslušníkem jazykové menšiny ve smyslu § 2 jaz. zák. č. 122/1920 a čl. 14 a 16 jaz. nař. č. 17/1926 Sb. z. a n., podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolací spis v jazyku německém.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.